

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ

---

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Λ

# Ο Θαυμαστός Κόσμος της Άλλης Ζωής





θάνατος! Μια λέξη γεμάτη έμφυτο τρόμο. Μια σκέψη που κρατά αιχμάλωτο τον άνθρωπο από τα παιδικά του χρόνια ως το τέλος της ζωής του. Η Αγωνία της σωματικής απώλειας έχει σύμφυτα το φόβο μέσα της. Το πρόβλημα του Θανάτου κατ' αρχήν είναι υπαρξιακό και σε συνέχεια οντολογικό, θεολογικό και τελεολογικό. Όταν ο θάνατος κρίνεται υπαρξιακά, μας τρελαίνει η σκέψη ότι θα χαθή και θα σβήσει το «εγώ» μας. Όταν ο θάνατος κρίνεται Οντολογικά, αναζητούμε την αιτία, γιατί να πεθαίνουν όλα τα όντα του φυσικού κόσμου και μαζί μ'αυτά κι εμείς!

Στην Φιλοσοφία, δεν υπάρχει θάνατος!



Όταν ο θάνατος κρίνεται Θεολογικά, διαχωρίζουμε το σώμα από την ψυχή και πιστεύουμε σε μία ψυχή αιώνια, που άλλοτε οδεύει προς ένα Παράδεισο και άλλοτε προς μία Κόλαση, ενώ το σώμα γίνεται απόλυτο χώμα.

Όταν τέλος, ο θάνατος κρίνεται Τελεολογικά, τότε πιστεύουμε σε ένα φυσικό κόσμο που γεννιέται και πεθαίνει στο σύνολό του, χωρίς κανένα απολύτως προορισμό και χωρίς καμιά ελπίδα αιωνιότητας ή έστω, συνέχειας.

Στην Φιλοσοφία, δεν υπάρχει θάνατος!

Το άτομο του «νοείν» βλέπει το Σύμπαν απ' έξω προς τα μέσα, από το παρατηρητήριο της Δημιουργίας προς τα έσω του δημιουργήματος, από το Ακίνητο προς το Κινητό!

Ο Φιλόσοφος περιφρονεί την αγωνία του θανάτου και αγκαλιάζει την Ιδέα της «Συνέχειας του Κόσμου» μέσα στην οποία συνυπάρχει και ο ίδιος.

Το πρώτο πράγμα που δεν καταλαβαίνει ένας νεκρός, είναι ότι πέθανε.

Όμως, η κυρίαρχη αυταπάτη γι'αυτούς που έμειναν πίσω μας, είναι η ίδια η σκέψη τους ...





Ο Φιλόσοφος περιφρονεί την αγωνία του θανάτου και αγκαλιάζει την Ιδέα της «Συνέχειας του Κόσμου» ...



Όταν βλέπουμε ένα άνθος να μαραίνεται και να πέφτει στη γη, το άνθος υπάρχει πάντα.

αφήσαμε πίσω μας, ότι είμαστε «νεκροί» κάτω απ'το χώμα, ενώ εμείς είμαστε ολοζώντανοι, πάνω και έξω από το χώμα.

Όμως, η κυρίαρχη αυταπάτη γι'αυτούς που έμειναν πίσω μας, είναι η ίδια η σκέψη τους, ότι τα θαυμαστά του Φυσικού κόσμου έμειναν μαζί τους και ότι εμείς πλέον, βρισκόμαστε στο απόλυτο σκοτάδι, καταδικασμένοι να λειώσουμε κάτω απ'το χώμα, να γίνουμε ένα με τους μύκητες της γης.

Αυτή η σκέψη δημιούργησε τον θεσμό της «απώλειας του αγαπημένου προσώπου» και συνοδεύει τις ανθρώπινες κοινωνίες από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα. Κι έτσι, για λογαριασμό όλων των θρησκειών, μια ολόκληρη τελετουργία θανάτου, στήνεται μετά την αναχώρηση ενός ανθρώπου από τη γη των απολαύσεων και των ψευδαισθήσεων.

Στην πραγματικότητα, μοναδική ψυχική διέξοδος για τους «ζωντανούς» που «χάνουν» ένα προσφιλές πρόσωπο, είναι να κατανοήσουν την αλληλουχία των δύο δίσκων του τροχού της Αιωνιότητας.

Η μετάλλαξη των πάντων, για το φιλόσοφο, δεν είναι μόνον απλή πίστις. Κυρίως, αποτελεί Ουσία και Σκοπός Υπάρξεως.

Ο Φιλόσοφος, σ' ολόκληρη τη ζωή του, πεθαίνει και ανασταίνεται μέσα στο «εγώ» του, για να μπορεί μέσα από την εσωτερική μύηση να αποκαλύπτει τα μυστικά των δύο κόσμων: του Αισθητού και του Αιώνιου!

Ας προσπαθήσουμε, απ' τη μεριά του Φιλοσόφου, να βιώσουμε έναν σωματικό θάνατο, να αισθανθούμε το χώμα να σκεπάζει τη σάρκα μας και ν' ακούσουμε να σβήνουν νοερά πάνω απ'το χώμα που μας τυλίγει, οι θρήνοι, οι κραυγές και ο πόνος των αγαπημένων προσώπων που αφήνουμε πίσω μας.

Το πρώτο πράγμα που δεν καταλαβαίνει ένας νεκρός, είναι ότι πέθανε. Όχι απλά δεν το καταλαβαίνει, αλλά ούτε καν το υποπτεύεται.

Μόλις εγκαταλείψουμε την Επίγεια Ζωή μας, αυτοί που έμειναν πίσω μας νομίζουν ότι βρισκόμαστε στο απόλυτο σκότος, ενώ εμείς βρισκόμαστε στο ολοκάθαρο Φως.

Πιστεύουν ακόμα οι «ζωντανοί» που

## Ο ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΖΩΗΣ

Μόνον αν ο άνθρωπος γίνει, Γνώστης των Αληθειών των δύο κόσμων, του Επίγειου και του Επουράνιου, θα μπορέσει να απαλλαγεί από το σύνδρομο της ιδέας του Θανάτου.

Μόνον εάν η «Αιώνια Ζωή» γίνει βίωμα και φιλοσοφικό κατηγορημα μέσα στον ανθρώπινο νου, θα μπορέσει το άτομο να απαλλαγεί από τον έμφυτο φόβο του θανάτου που τον διακατέχει.

Όταν βλέπουμε ένα άνθος να μαραίνεται και να πέφτει στη γη, το άνθος υπάρχει πάντα. Γιατί η πραγματικότητά του είναι το Αρχέτυπό του και όχι το λουλούδι που μαράθηκε.

Όμως, όσο κι αν φαίνεται περίεργο, το σώμα του λουλουδιού στη θαλερή μορφή του και στην ολοτέλεια του είδους του, παραμένει κι αυτό ανέπαφο μέσα στο Αρχέτυπό του.

Μέσα από τη διαδικασία λειτουργίας του Αρχετύπου, έχουμε την συνεχή αναγέννηση των λουλουδιών και ολοκλήρης της φύσης του κόσμου.

Το ταξίδι της επόμενης στιγμής, είναι ένας στρόβιλος μέσα στον τροχό της Αιωνιότητας που μας αποκαλύπτει τα μυστικά των αντιθέτων δυνάμεων, όταν ενοποιούνται μέσα στο ίδιο νόημα.

Ήρθε η ποθητή στιγμή να κατανοήσουμε ποια είναι τελικά η πραγματικότητα του κόσμου που βιώνουμε και τι υπόσχεται η «Συνέχεια της Ζωής» όταν νομίζουμε ότι έρχεται η ώρα του τέλους του βίου μας.

Ας μελετήσουμε τους Νόμους κι ας αποκρυπτογραφήσουμε τα κρυμμένα Νοήματα των Αρχετύπων στο Χάρτη της Αιώνιας Ζωής. Ίσως, αυτή η προσπάθεια, να αποτελεί την κορυφαία εκδήλωση του ανθρώπινου νου, στο πέρασμα της γήινης ζωής του.



Το ταξίδι της επόμενης στιγμής, είναι ένας στρόβιλος μέσα στον τροχό της Αιωνιότητας που μας αποκαλύπτει τα μυστικά των αντιθέτων δυνάμεων, όταν ενοποιούνται μέσα στο ίδιο νόημα.

Ήρθε η ποθητή στιγμή να κατανοήσουμε ποια είναι τελικά η πραγματικότητα του κόσμου που βιώνουμε.

